

CILLA IR ROLF
BÖRJLIND
LOPŠINĒ

„Visi ankstesni
Börjlindų romanai
buvo labai aukštos
kokybės. Ir vis dėlto
šis dar geresnis.“

- *Västerbottens Folkblad*

CILLA IR ROLF
BÖRJLIND
LOPŠINĖ

Romanas

Vertė
UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

Paskutinį kartą ji stovėjo šiek tiek per arti, ir baltas linines kelnes aptaškė keli erzinantys kraujo purslai, todėl šįvakar liko atokiau. Uodė nepažįstamų augalų ir prieskonių aromatą. Tačiau buvo ir kitų stiprių kvapų. Kraujo, terpentino, cigarečių dūmų ir prakaito. Ji prie to jau pratusi. Patalpa ankšta, o vienintelis vėdinimo šaltinis – siauros durys, vedančios į alėją – uždarytos. Beveik penkiasdešimt žmonių stoviniavo aplink nedidelę areną, ir kiekvienas skleidė savo tvaiką. Nenuostabu, kad oras dvokė aitrumu.

Ji pati truputį kvėpėjo organiniu muilu.

Salėje esantys vyrai – visi, išskyrus ją, buvo vyrai – daugiausia vilkėjo vienodus drabužius. Purvinas geltonas kelnes ir plonas baltas liemenes, kai kurie vyresni kaklus apšvinoję raudonas su mėlynu šalikais. Daugelis mūvėjo siaurakraštes skrybėles, keli laikė butelius, iš kurių nuolat gurkšnojo. Skystis rudos spalvos. Kelis kartus ji mandagiai atsiskė arčiausiai stovinčių vyrų pasiūlymų atsigerti. Kiekvieną kartą jie pamerkdavo akį ir išsišiepavo, parodydami sugedusius dantis.

Tada gurkštelėdavo iš butelio. Ji šiek tiek ištempė kaklą. Buvo aukštesnė už daugumą, todėl, pasistiebusi ant galų pirštų, galėjo viską matyti. Suprato, kad žiūri į pirmąjį kovinį gaidį. Anot ranka pakeverzoto užrašo ant popieriaus lapo, kurį laikė jo savininkas, paukščio vardas Juodasis Žudikas. Didelis juodas gaidys su didžiule skiautere ir gausybe ryškiai raudonų plunksnų. Jį ką tik išleido į apskritą areną, skendinčią kakofonijoje balsų, šaukiančių įvairiais dialektais ir kalbomis, kurias ji jau išmoko atpažinti. Žinoma, tagalų, bet taip pat regioninių – sebuanų ir bikolų.

Netrukus buvo paleistas ir antrasis gaidys. Raudonasis Aliarmas. Toks pat didelis, toks pat pasitikintis savimi kaip ir anas, toks pat spalvingas ir agresyvus. Geltonoje šviesoje blykstelėjo ilgi, aštrūs gaidžių kojų spygliai. Ji stebėjo, kaip arenoje iš rankų į rankas keliauja banknotai, ir žinojo, kad kai kurie vyrai iki vakaro pabaigos bus nebe tokie vargšai, o kiti savo liūdesį skandins svaiginamajame rudos spalvos gėrime.

Ji savo pinigus statė už Raudonąjį Aliarmą.

Prastas pasirinkimas.

Abu gaidžiai buvo palikti vieni ir kelias akimirkas suko ratus vienas apie kitą, laikydamiesi pagarbaus atstumo, demonstruodami plunksnas, taip tikėdamiesi padaryti įspūdį ar išgąsdinti priešininką, o tada staiga atakavo. Abu vienu metu. Pasidarė sunku atskirti vieną nuo kito, juodas dulkių kamuolys ritosi po areną, orą pripildydamas plunksnų ir kraujo, o žiūrovai riaumojo.

Ir tada viskas baigėsi.

Raudonasis Aliarmas gulėjo ant nugaros prie kieto medinio arenos krašto, sudraskyta paukščio krūtinė virpėjo ir kraujavo, viena koja trūkčiodama stuk-seno į žemę. Salę užpildė kimūs riksmi. Ji sunkiai skyrė džiaugsmo šūksnius nuo nusivylusiųjų keiksmų. Tačiau iš vyrų veidų buvo visiškai aišku, už kurį gaidį jie statė.

Kai pralaimėtojas buvo išneštas, laimėtojas patrauktas, o mažoji arena pabarstyta šviežiomis pjuvenomis, atėjo laikas kitai kovai. Ji tuo nebesidomėjo. Atėjo čia pastatyti už Raudonąjį Aliarmą, ir šis pralaimėjo.

Išėjo pro duris ir sustingo tamsoje. Siaura, purvina alėja atsivėrė į didesnę gatvę, vedančią link Muelės prieplaukos Puerto Galeroje, viename iš triukšmingų Mindanao salos kurortų. Ji išsitraukė pakelį cigarečių ir žiebtuvėlį.

– Kosmina?

Moteris atsisuko. Iš tarpdurio išnirio kresnas įdegęs vyriškis su balta skrybėle. Rankoje laikė negyvą gaidį. Paukščio savininkas. Ferdinandas – vienas iš nedaugelio žmonių, kuriuos pažino artimiau. Štai kodėl statė už jo gaidį.

– Ar ateisite valgyti?

Kosmina žinojo, kokia garbė būti pakviestai. Žuvęs gaidys bus iškeptas, o valgyti galės tik išrinktieji. Vadinamoji pralaimėjusiųjų vakarienė. Bet ji nesijautė išalkusi tokiu paros metu. Ypač neviliojo ką tik nukautas paukštis.

– Ačiū, Ferdinandai, bet turiu eiti. Perduok savo šeimai geriausius linkėjimus.

Ferdinandas vos linktelėjo ir nužvelgė Kosminą. Jo žmona sakė, kad aukšta tamsiaplaukė labai graži, ir jis buvo linkęs jai pritarti.

– Gaila, kad Raudonasis Aliarmas pralaimėjo.

– Man taip pat. Buvo puikus gaidys. Bet tu praradai daugiau nei aš.

Ferdinandas dar kartą linktelėjo ir lėtai pasitraukė į tamsą. Ji stebėjo jį susikūpinusį ir negyvą gaidį, kabantį ant rankos. Gal vis dėlto reikėjo eiti su juo,

pagalvojo. Jo paties labui? Moteris užsidegė cigaretę ir nuėjo į kitą pusę, kur stovėjo triratis jos motociklas. Jautė, kaip nuo jūros alėja šiek tiek gaivindamas pučia šiltas brizas. Plona mėlyna palaidinė lipo prie odos, drėgmė ir karštis slėgė net vidury nakties.

Gaidžių kovos? Ji žinojo, kad oficialiai turėjo būti uždraustos, bet valdžia užmerkė akis dėl vienos priežasties: Puerto Galeros skersgatviuose valdžios institucijų nebuvo. Nebuvo šiuo paros metu. Naktis visi valdininkai saugiai leisdavo uždarose patalpose, savo ar svetimų moterų glėbyje. Visi tai žinojo. Taigi gaidžių kovos vykdavo porą naktų per mėnesį.

Kaip šiąnakt.

Ji pasiekė savo triratį ir užvedė variklį. Mėgo šią transporto priemonę. Ji atvira iš visų pusių, plastikinis stogas saugojo nuo lietaus, kuris čia prapliupdavo porą kartų per dieną. Išibėgėjus oro srautas vėsindavo. Triratį užvedė ir jau ketino sukti į alėją, kai priešais išdygo vyriškis.

– Sveiki! Ar galėtumėte pavežti?

Kosmina iš karto suprato, kad jis nevietinis. Net ne filipinietis. Vyras mažiausiai tokio pat ūgio, kaip ji, trumpų plaukų ir plačių pečių, vilkėjo elegantišką pilką švarką.

– Kur?

– Į barą, kuris dar veikia.

Triračiu galėjo važiuoti mažiausiai trys žmonės, tad ne vietos trūkumas ją privertė suabejoti. Galbūt paros metas, vieta – vidury nakties prastai apšviestoje alėjoje. Kas tokioje vietoje bandytų susirasti pavėžėją? Prisidegė cigaretę ir vyrą nužvelgė, tada dirstelėjo už jo, norėdama įsitikinti, ar ten nėra daugiau vyrų, bet jų nebuvo. Tada išpūtė dūmus ir cigaretės nuorūką numetė į purvą.

– Šok!

Vyras įlipo į triratį ir atsisėdo ant sėdynės, laikydamasis prie pat krašto ir palikdamas tarp jų pusmetrį. Kosmina jautėsi už tai dėkinga. Ji pajudėjo alėja pagrindinio kelio link, kur sustojo, norėdama praleisti kelis ryškiaspalvius taksi automobilius.

– Į kurį barą norite eiti? – paklausė ji. – Į kairę ar į dešinę?

– Ar rekomenduojate kurį nors?

Kosmina nemėgo lankytis baruose. Jei vakarais ir išeidavo, tai dažniausiai į tą pačią vietą – į pusiau barą, pusiau restoraną, įsikūrusį pakrantės kelyje už

kilometro nuo jos namų. Ši padori vieta turėjo gerai aptarnaujantį personalą, ir ji retai ten matydavo ką nors kitą, išskyrus vietinius gyventojus. Vietelė siūlė tokį pat gerą asortimentą, kaip ir prabangesni barai, esantys arčiau viešbučių pakrantėje, bet gerokai pigiau.

– Prie kelio į šiaurę yra geras baras, – pasakė ji. – Ten aš lankausi.

– Gerai.

Kosmina išvažiavo į pagrindinį kelią ir kiek galėdama padidino greitį. Jautė, kaip pajūrio vėjas plaiksto ilgus jos plaukus ir vėsina veidą. Kelyje nebuvo daug automobilių ir beveik nematė dviračių. Jis priklausė tik jai vienai. Gatvių žibintai išnyko, vos palikus centrą, ir per tamsą juos vedė vienintelis triračio žibintas. Kartkartėmis kelią perbėgdavo šuo ir priversdavo pristabdyti, bet prie to jau įprato. Čia visur pilna benamių šunų ir kačių. Kairėje bolavo krantas, o už jo – jūra, kurioje ji įžvelgė kelių žvejų laivų žiburius. Paplūdimyje mirgėjo nedidelės žmonių grupelės, susibūrusios aplink laužus. Dauguma gyveno ten, vos už kelių metrų nuo vandens, tarp palmių kiurksančiose pašiūrėse, dengtose skardiniais arba brezentiniais stogais. Į dešinę nuo jų stūksojo žemi ryškiaspalviai mediniai namai – turtingesnių rajono gyventojų, tų, kas ryte ant savo prekystalių pardavinėdavo naktį sugautą laimikį arba prieskonių ir daržovių derlių.

– Mano vardas Kosmina, – pasakė, jiems pavažiavus kiek daugiau nei ketvirtį valandos.

– Renė.

– Iš kur?

– Iš Amsterdamo.

Olandas?

– Kiek laiko esi čia? Puerto Galeroje?

– Porą dienų. Čia taip velniškai drėgna.

– Taip.

– Bet naudinga odai.

Nė vienas daugiau neištarė nė žodžio, kol pasiekė barą.

Kosmina pristabdė ir pasuko tvoros link, tada sustojo. Baras prie pat kelio, už kelių metrų nuo kranto. Iš tikrųjų užėigą supo terasa su toliau įrengtu dengtu baru. Keli staliukai tušti. Kosmina matė, kaip už baro stovintis vyras pažvelgė į juos ir sveikindamasis kilstelėjo ranką. Menis, vienas artimiausių Kosminos

draugų šioje saloje. Jis taip pat baro savininkas. Kosmina išlipo iš triračio tuo pačiu metu kaip ir Renė.

– Kaip sekėsi? – iš tolo šūktelėjo Menis.

– Žuvo ne tas gaidys.

Menis nusiųpojo ir pasuko įėjimo link. Kosmina nužvelgė aukštą šalia jos stovintį vyrą.

– Kaip matai, ne per daug prigrūstas, – tarė šypsodamasi. – Gal labiau patiktų baras, kur renkasi daugiau žmonių?

– Tikrai ne. Ši vieta puikiausia. Ar jau turi eiti?

Šiomis dienomis Kosminos gyvenime buvo labai mažai įsipareigojimų. Gyveno viena ir laiką leido taip, kaip patiko. Jei jausdavosi energinga, eidavo į kurį turgų, jei būdavo pavargusi, grįždavo namo. Taigi ji tarė:

– Ne. Ar siūlai išgerti?

Renė nusiųpojo, linktelėjo ir pirmas žengė pro vartelius, kuriuos Menis laikė pravirus.

– Sveiki atvykę, – tarė baro savininkas. – Gražus švarkas.

Renė vėl šypstelėjo ir atidžiau nužvelgė Menį. Nuo virš įėjimo kabančios lempos krintantis šviesos stulpas išryškino vyro veidą, ir buvo matyti, kad beveik visa kairioji pusė ir dalis burnos smarkiai apdegę. Renė pasisuko ir apžvelgė tuščius stalus.

– Norėčiau sėdėti arčiau kelio, – pasakė Kosmina.

– Čia?

Renė gestu parodė į staliuką prie pat tvoros, ir Menis nuskubėjo Kosminai atitraukti kėdę. Mergina atsisėdo, o Renė šlumstelėjo priešais. Juos skyrė šiurkštus, nutrintas stalas, ant kurio padėta prieskonių ir servetėlių. Menis šluoste nubraukė nuo stalo vabzdžius.

– Kaip visada? – kreipėsi į Kosminą.

– Taip. O tau? – Ji žvilgtelėjo į Renė, kuris raitojosi švarko rankoves.

– Ką paprastai geri? – paklausė jis.

– Nežinau. Menis man ko nors sumaišo, visada būna skanu. Nori paragauti?

– Mielai.

Menis linktelėjo, nusiųpojo, bet nepajudėjo. Kosmina pažvelgė į jį.

– Kas tau?

– Gera turėti svečių. Tušti stalai vaikų nevalgydina. Mano mama visada sakydavo...

– Nešk mums gėrimus, Meni!

Barmenas linktelėjo ir nuėjo. Kosmina nusišypsojo Renė.

– Jam priklauso ši vieta. Menis labai draugiškas ir dosnus, bet visada šiek tiek per daug noriai bendrauja su klientais.

– Man patinka, dažnai galima išgirsti gerų istorijų. Kas jo veidui?

– Nenoriu užbėgti jam už akių.

Renė nusijuokė ir baigė raitotis rankoves. Labai kruopščiai, pastebėjo Kosmina, suprasdama, kaip džiaugiasi galimybe pasikalbėti su vakariečiu. Ir dar tokiu išvaizdžiu!

– Tai ką tu veiki čia, Puerto Galeroje? – paklausė ji.

– Ilga istorija.

– Visada taip būna, kai šitaip sutinki žmones.

Ji pastebėjo, kad vyras į ją žiūri, tarsi kažką svarstydamas; daužėsi bangų mūša, tamsoje čirškė cikados, fone džeržgė Menio maišytuvai, o tada Renė pradėjo:

– Buvau muzikantas, dažniausiai grodavau gatvėse, paskui susiėmiau ir pradėjau studijuoti mediciną. Chirurgiją.

Kosminą akimirkai apakino žibintas.

– Chirurgiją?

– Taip. Kelerius metus tuo užsiėmiau, bet... ėmiau jaustis per daug įkalintas. Tarsi gete. Bendraudavau tik su gydytojais, kalbėdavau apie operacijas arba žaisdavau golfą... Tai atrodė be galo ribota, be to, nuobodu, todėl chirurgiją mečiau.

– Ir vėl tapai muzikantu? – Kosmina negalėjo nesišypsoti, tai sakydama.

– Ne. Pradėjau keliauti, pildyti tuščias vietas savo žemėlapyje. Ko gero, maniau, kad kažkur rasiu save.

– Ar turi šeimą?

– Turėjau.

Kosmina lėtai atsilošė ir pažvelgė pašnekovui į veidą. Tarp jų dviejų iš karto užsimezgė savotiškas žmonių, įstrigusių vidury niekur, ryšys. Inkognito. Vieta, kurioje gali sakyti bet ką ir būti bet kas.

Alinantis karštis.

– Pone, ponია, jūsų gėrimai!

Menis prisiartino, nešinas dviem taurėmis ant nedidelio medinio padėklo vienoje rankoje ir laminuotu valgiaraščiu kitoje. Pastatęs gėrimus, ištiesė valgiaraštį.

– Virtuvė veikia visą parą, – pasakė jis. – Atsigaivinus siūlyčiau dienos patiekalą. Skraidanti lapė, patiekama su saldžiarūgščiu čatniu ir keptomis daržovėmis. Aukščiausia kokybė!

Kosmina pažvelgė į Renė. Šiandien ji jau atsisakė nugalabyto gaidžio ir nelaiai gundėsi valgyti šikšnosparnį. Numanė, kad Renė taip pat.

– Man užteks tik gėrimo, – tarė jis.

– Man irgi.

Menis, atrodo, nusivylė, bet netrukus pralinks mėjo. Po vieno gėrimo gali būti kitas, paskui dar vienas, o tada galbūt jie pajus alkį! Naktis ilga. Jis žvilgtelėjo į Kosminą. Kas tas vyras, su kuriuo atėjo? Ji niekada nesivesdavo čia vyrų kompanijos. Ar kilęs iš ten pat, iš kur ir ji? Akivaizdu, kad užsienietis. Bet ar jie buvo pažįstami jau anksčiau? Namie? Menis tiek daug norėjo paklausti, tačiau suprato – Kosmina dabar nenori būti trukdoma. Gal kiek vėliau, kai vienas gėrimas taps keliais. Galbūt tada galės prisėsti prie jų stalo ir užduoti klausimus bei papasakoti apie nudegusį veidą. Tai visada būdavo jo koziris, kai norėdavo suartėti su lankytojais. Šiuo atveju jo veidas iš tiesų privalumas. Bet tai bus vėliau.

Menis valgį raštį nunešė į barą, o Kosmina ir Renė pakėlė taures tostui, paskui siurbtelėjo. Nė vienas nežinojo, kas sumaišyta taurėse, bet Renė sutiko – gėrimas puikus.

– Čia tikrai yra romo, ar ne?

– Taip.

Jie nugėrė dar po porą gurkšnių. Kosmina pastebėjo, kad Renė vėl žiūri į ją. Ji nusibraukė nuo veido plaukus ir pažvelgė į paplūdimį. Karštis šiek tiek atslūgo, ėmė pūsti vėsesnis vėjas. Gera.

– Kaip atsidūrei būtent čia? – paklausė ji.

Renė pažvelgė į kelią, paskui į paplūdimį, jūrą, jo žodžiai liejosi lėtai.

– Buvo nužudyta mano draugė, laidotuvės įvyko prieš kurį laiką... Man reikėjo kažkur pabėgti.

– Ir atsibeldei į šį užkampį.

– Taip.

Kosmina šyptelėjo, svarstydamą galimybę, kad Renė gali būti veikiausiai nusi-kaltėlis nei chirurgas.

– O tu? – paklausė jis. – Kaip patekai čia?

– Norėjau pradėti viską iš naujo.

– Su kuo?

Ji tikrai galėtų daugiau apie save papasakoti nei Renė – galų gale, abu jie svetimšaliai niekieno žemėje – tačiau Kosmina dar nebuvo tam pasirengusi. Taigi temą pakeitė.

– Ar esi kada nors matęs gaidžių kovą?

– Ne.

– Gana barbariška.

Staiga jie išgirdo duslų garsą. Atsisukę pamatė iš tamsos artėjantį riaumojantį automobilį. Tuo pat metu labai garsiai ėmė loti šuo. Kosmina atsistojo. Ji matė šunį kitoje kelio pusėje.

– Jį partrenkė.

Šuo buvo nublokštas į šalikelę. Jis sukosi vilkeliu ir, apimtas nevilties, kaukė į naktį. Sunkiai sužeistas. Kosmina pakilo nuo stalo, išėjo pro vartus, perėjo kelią ir priėjo prie inkščiančio gyvūno. Pasilenkė ir pakėlė akmenį. Vienu trumpu, aštriu smūgiu į galvą nutraukė šuns kančias. Norėdama įsitikinti, smogė dar kartą. Prieš pereidama kelią, mergina pažvelgė į abi puses ir rankas nusišluostė į žolę.

– Žmonės čia nemano, kad gyvūnai turi sielas.

Kosmina vėl atsisėdo prie stalo.

– Jei juos nužudo, tuo viskas ir baigiasi, – tarė ji. – Siela nepereina į kitą gyvenimą.

– Kaip ir žmonių?

– Taip mano kai kurie.

– Bet ne tu?

– Aš netikinti. O tu?

– Nežinau, – tarė Renė.

– Kažkada Kalkatoje, Italijoje, tvirtindavo, kad turi gabalėlį sudžiūvusios odos, Kristaus Kūdikėlio apyvarpės.

– Jis buvo apipjaustytas?

– Na, jis žydas, todėl manau, kad turėjo būti apipjaustytas. Bet 1970 metais tą odos gabalėlį pavogė.

Renė gurkštelėjo iš taurės.

– Relikvijos – įdomus dalykas, – tarė.

– Taip.

– Paucartambo bažnyčios gale yra...

– Kur ji?

– Peru kalnuose... ten uoloje iškalta kriptą su stiklo indu viduje. O jame – amputuotas liežuvis. Labai mylimo kunigo. Taip žmonės norėjo išsaugoti jo iškalbos atminimą.

– Tikėjimas kaltas dėl daugelio dalykų.

– Taip, tikrai taip.

Abu buvo nudelbę akis, kol, gniauždamas kartoninę dėžę, pasirodė Menis. Pasiekęs stalą, dėžę pakėlė. Joje buvo trys labai maži, labai mieli ką tik atvesti kačiukai. Dėžę stumtelėjo prie Renė.

– Ar nori paglostyti?

– Ne.

Menis nelabai žinojo, ką daryti. Niekada nematė lankytojo, kuris nenorėtų paglostyti kačiukų.

– Ar esi alergiškas?

– Ne.

Kosmina pavijo Menį ir pažvelgė į Renė.

– Nemyli kačiukų?

– Ne. O tu?

– Šiek tiek per daug.

Kosmina jautė Renė žvilgsnį. Galbūt neteisingas atsakymas. Ji ką tik pribaižė šunį ir galėjo pasirodyti nelabai mylinti gyvūnus. Nebent buvo atvirkščiai?

– Kur gyveni? – paklausė ji. – Turiu omenį čia.

– Šiąnakt turėčiau apsistoti nakvynės namuose į šiaurę nuo miesto, bet jie gana atgrasūs.

– Taronai?

– Taip. Ir siena teka vanduo.

– Tai kur praleisi naktį?

– Kažkur susirasiu.

– Gali apsistoti pas mane.

Kosmina žodžius ištarė negalvodama, bet kas pasakyta, tas pasakyta. Ji gyveno šiek tiek toliau, nuosavame name pakrantėje. Gana didelis dviejų aukštų pastatas, iš dalies medinis, su nedidele apžvalgos aikšte viršuje. Ir jokių kaimynų. Nusipirko pigiai dėl prastos būklės ir nemažai išleido, kol sutvarkė, kaip norėjo. Dabar buvo tarsi jos svajonių namas su svečių kambariu, kuriame galėtų miegoti

Renė. Muzikantas, chirurgas ir galbūt didžiausias pasaulyje melagis. Iš kur jai žinoti? Tačiau pakankamai pasitikėjo savo sugebėjimu žmones permatyti ir gal netgi norėjo patirti nuotyki. O gal jis nė iš tolo nebuvo tas, kas sakėsi esąs?

– Tai kur gyveni? – pasidomėjo Renė.

– Turiu namą šiek tiek tolėliau.

– Gyveni viena?

– Taip.

Renė linktelėjo ir baigė gėrimą. Menis tuoj pat tai pastebėjo ir pasirodė su dar dviem kokteiliais, Kosminai dar nespėjus baigti savojo.

– Vaišinu, – tarė, kreivai šyptelėjęs.

Renė atsistojo.

– Kur tualetas?

Menis parodė į baro kampą, ir Renė nuėjo. Padavėjas prisėdo prie stalo ir pasilenkė. Kosmina užuodė sunkų jo kvapą.

– Kas jis toks?

– Nežinau. Renė. Olandas. Aš jį pavežiau po gaidžių kovos.

– Vadinasi, nepažįsti?

– Ne.

– Ką jis čia veikia?

– Nežinau. Pildo žemėlapių spragas.

Menis nužvelgė Kosminą.

– Būsi atsargi, ar ne?

Kosmina uždėjo delną vyrui ant rankos – plonos nuogos, su siaura tatuiruote. Žinojo, kad jis susijęs su grupuotėmis, kurių mieliau vengtų, mieliau jį žinotų tik kaip žmogų, kuris kartkartėmis siūlo skraidančią lapę. Su saldžiarūgščiu čatniu.

– Būsiu atsargi.

Renė padarė tai, dėl ko pakilo nuo staliuko, tada apmusijusiame veidrodyje nužvelgė savo veidą su blyškiu, siauru randu ir grįžo prie baro.

– Dar vieną? – šuktelėjo Menis nuo stalo, matyt, visai pamiršęs, kad antrieji kokteiliai ką tik patiekti ir net nepradėti gerti. Bet Renė jam pakėlė nykštį. Jį pakvietė apsistoti Kosmina. Labai graži moteris, turinti nuosavą namą. Numanė, kad dar viena taurė nepamaišys.

Kosmina jautėsi panašiai.

Jie parvažiuos pas ją, ji parodys jam skirtą kambarį, tada – kur jos kambarys, jie išgers dar po vieną kokteilį, atsisės apžvalgos aikštelėje ir žiūrės į begalinę jūrą, galbūt išvys, kaip pirmieji saulės spinduliai nudažo horizontą, o kas tada? Kalbės apie sudžiūvusias apyvarpes? Apie išpjautus liežuvius?

Vargu.

– Į sveikatą!

Kosmina kilstelėjo taurę, Renė, sėsdamasis į kėdę, pakėlė savąją, ir abu ištuštino, tarsi jose būtų vaisių sultys, o ne alkoholiniai kokteiliai.

Galų gale kiti gėrimai jau pakeliui.

– Dabar mano eilė, – tarė Kosmina ir atsistojo.

Renė stebėjo, kaip ji eina į tualetą. Pusiaukelėje prailenkė su Meniu, kuris artėjo link jų staliuko su kokteiliais. Padavėjas padėjo taures, tada sustojo, nežinodamas, ar atsisėsti. Bet Renė gestu parodė į tuščią vietą, ir jis prisėdo.

– Ar neįdomu, kas nutiko mano veidui? – paklausė.

– O turėtų būti įdomu?

– Paprastai žmonės klausia.

– Ir tu paprastai sugalvoji vis kitokią istoriją – priklauso nuo to, kas klausia?

– Būtent.

Menis suprato, kad Renė ne itin domisi jo nudegusiu veidu. Kur kas labiau domino Kosmina. Vyras žvilgtelėjo į tualetą duris.

– Kosmina – žvaigždė, – tarė jis. – Ji nušviečia žmonių gyvenimą. Ar žinai, kad ji išsinuomojo seną pastatą čia, šiek tiek giliau džiunglėse, apleistą mokyklą, ir nori ten įkurti našlaičių namus.

– Ji graži.

– Taip. Privalome rūpintis gražiomis moterimis. Palauk...

Menis išsitraukė mobilųjį telefoną ir surado nuotraukas.

– Štai, pažiūrėk!

Jis pakėlė telefoną priešais Renė.

– Asmenukė su dar viena gražia moterimi! Ar atpažįsti?

– Ne.

– Keitė Mos*! Prieš kurį laiką lankėsi čia ir darė paplūdimyje fotosesiją, pas-kui visą naktį maukė vieno gurkšnio kokteilius, o tada išbandė bandžį!

* Kate Moss – Anglijos supermodelis ir drabužių dizainerė (čia ir toliau – vert. past.).

– Bandžį?

– Tokia turistų pramoga. Prie senojo tilto gali nušokti su virve į prarają. Ei, pasidarom asmenukę?

– Ne.

Atsakymas nuskambėjo taip greitai, kad Meniui trūktelėjo ranka.

– Atsiprašau, nenorėjau...

– Štai ir Kosmina. Gal galėtum sumaišyti dar keletą kokteilių?

Menis atsistojo ir grįžo prie baro.

Renė ir Kosmina išgėrė dar po vieną. Kai galiausiai, ketindami važiuoti į namą paplūdimyje, sėdo į triratį, buvo apgirtę. Kosmina nupirko porą butelių alaus išsi-
nešti. Ji išvažiavo į kelią, ir Renė kitoje pusėje pastebėjo šuns kūną, kurio koja sty-
rojo ore. Smulkesni gyvūnai dvėselieną jau buvo radę ir pradėję puotą. Jis atkimšo
butelį ir padavė Kosminai. Ji nugėrė kelis gurkšnius ir grąžino. Išgėręs savąjį, Renė
pastebėjo, kad Kosmina važiuoja gerokai lėčiau. Dabar ji atrodė labiau įsitempusi.
Po kelių minučių baras už jų nugarų išnyko, ir priešais nusidriekė ilgas tamsus as-
falto ruožas, jokių namų.

Kosmina džiaugėsi. Jos lūkesčiai buvo pagrįsti: tokia naktis, kaip ši, kaip tik
tai, ko reikia, o rytoj jis dings. Ją tai tenkino. Ypač jei jis iš tiesų ne joks chirurgas.
O jei vis dėl to chirurgas, gali tekti persigalvoti.

Jie važiavo apie penkiolika minučių, kol privažiavo šviesesnę, mėnulio ap-
šviestą kelio atkarpą. Nė vienoje pusėje medžių nebuvo, jų vieton stėjo uolos.
Kiek atokiau uolynai atsivėrė į plačią daubą, kurią kirto tiltas. Kosmina ant jo
užvažiavo.

– Ar čia vyksta šuoliai su virve? – paklausė Renė.

– Taip. Iš kur žinai? Menis?

– Taip.

– Ar esi kada nors bandęs?

– Ne. O tu?

– Daugybę kartų. Tai nuostabu!

Kosmina tilto viduryje sulėtino greitį. Šalia stulpo stovėjo didelė pilka
dėžė. Prie turėklų – virtas plieninis rėmas.

– Ar norėtum išbandyti? – paklausė Kosmina.

– Dabar?

– O kodėl gi ne?

Renė pažvelgė į Kosminą ir pamatė, kad ji šypsosi, tarsi tikrintų jo vyriškumą.
– Kodėl gi ne? – sutiko jis ir išlipo.

Kosmina išlipo savo pusėje, priėjo prie dėžės, atrakino kodinę spyną ir ištraukė ilgą lyną. Pritvirtino dideliu varžtu prie plieninio rėmo tilto šone. Renė pasilenkė per turėklus ir pažvelgė į prarają. Mėnulis buvo išlindęs iš už debesų ir apšvietė uolas. Cikadų giesmė aidėjo nuo uolų, ir jis pajuto, kaip vėl kyla temperatūra.

– Ilgas kelias žemyn, – tarė Renė.

– Taip, tikrai.

Jis numetė tuščią alaus butelį per turėklą ir sekė kritimą. Butelis dingo tamsoje, ir toli apačioje pasigirdo stiklo dūžis.

– Aš pirma? – paklausė Kosmina.

– Jei tik nori.

Ji vėl nusiypsojo ta gražia, dviprasmiška šypsena ir ėmė tvirtinti lyno žiedą apie blauzdas. Renė padėjo. Tada ji užlipo ant pilkos dėžės, paskui ant turėklų. Renė laikė už rankos, kad padėtų išlaikyti pusiausvyrą.

– Tik nepavok mano triračio, – šyptelėjo Kosmina.

– Jokių būdu.

Kosmina atsisuko veidu į tamsą, giliai įkvėpė ir krito. Tą akimirką, kai jos kojos atsispyrė į turėklus, Renė ištiesė ranką.

Vėliau savęs klausė, ar tai buvo grynas impulsas, ar pasąmoningas sprendimas, iškilęs į paviršių tą akimirką. O gal tik pirma gera proga. Kad ir kaip būtų, vos tik jos kojos pakilo nuo turėklų, jis pasilenkė ir atkabino virvę, laikančią apsauginę jungtį. Tada žvelgė į prarają.

Ir laukė.

Bukas kūno smūgis į akmenis nutildė cikadas, dauboje įsigalėjo tylą.

Kelias minutes viskas skendėjo toje tyloje.

Kai vėl ėmė giedoti pirmosios cikados, jis pritvirtino apsaugą, nuvalė ir nuėjo tamsaus paplūdimio link.

Renė? – perbėgo mintis. – Kaip man tai šovė į galvą?

PRIEŠ KETURIS MĖNESIUS

Operacijai vadovaujantis pareigūnas atrodė įsitempęs, kai jam prie veido prikišo mikrofoną. Vyras stovėjo priešais pagrindinį Centrinės stoties įėjimą ir ne labai žinojo, ką turėtų sakyti. Norėjo atrodyti ramus ir kontroliuojantis situaciją, bet negalėjo paneigti faktų.

– Vien per pastarąjį pusvalandį atvyko daugiau kaip 800 pabėgėlių. Padėtis kelia nerimą. Daugelis, praleidę daugiau nei mėnesį kelionėje, prislėgti, daugelis – šeimos su mažais vaikais.

– Vadinasi, padėtis nevaldoma?

– Ji kelia nerimą.

Skirtumas tarp „kelia nerimą“ ir „padėtis nevaldoma“ tikriausiai buvo tik semantikos klausimas. Jei pažvelgtume į stoties salę, „nevaldoma“ būtų gerokai arčiau tiesos, o jei atsigrežtume į Vasagataną ir pamatytume per lietuų išsirikiavusią policijos mikroautobusų armadą, akivaizdu, kad „kelia nerimą“ būtų per menkas apibūdinimas.

Buvo vėlyvas rugsėjo vakaras, o į Centrinę stotį vis dar plūdo pabėgėlių srautas. Alkani, pavargę ir pasiklydę. Jie būriavosi ant nutrinų akmeninių grindų, kiekvienas salės kampelis buvo užimtas. Dauguma pabėgėlių iš Sirijos, Afganistano ir kitų karo nuniokotų šalių. Didžioji dalis švedų iš įvairių pagalbos agentūrų arba Migracijos biuro – oficialių institucijų, atsakingų už atvykėlių srauto valdymą. Salės pakraščiuose policija dėjo visas pastangas, kad neįsiplickstų konfliktų.

Vilčių atkurti normalią padėtį beveik nebuvo.

Didelėje salėje šen bei ten šeimos buvo pasistačiusios nedideles kupolines įvairių spalvų palapines, kuriose išsekę pabėgėliai galėjo pamaitinti vaikus arba susigūžti ir numigti. Visur aidėjo mažų vaikų klyksmai, prasiveržiantys įvairių kalbų ir tarmių šurmulyje. Minioje judėjo daugybė savanorių, vilkinčių geltonas ar oranžines liemenes. Pagrindinis jų tikslas – aprūpinti pabėgėlius maistu ir vandeniui bei išsiaiškinti, ar nėra tokių, kuriems reikėtų, pavyzdžiui, medicininės pagalbos ar tam tikrų vaistų. Arba tik nuraminti. Jie siūlė salotų, sumuštinų ir

butelius su vandeniu, kol baigėsi atsargos, taip pat sauskelnės ir tualetų reikmenys, miego kilimėlius ir antklodes. Kiti švedai laikė rankas virš minios ir mosavo lapus su užrašu anglų kalba: SVEIKI ATVYKĘ, PABĖGĖLIAI. Neaišku, ar nors vienas jų perskaitė. Greičiausiai, šurmulyje labiausiai norėjo rasti žmogų, kuris pasakytų, kur praleisti naktį.

Kiti Centrinėje stotyje esantys žmonės turėjo kitokių minčių. Įsimaišę į pabėgėlių minią, jų kalba dalijo patarimus apie Švedijos valdžios institucijas ir perspėjo dėl bet kokio ryšio užmezgimo su švedais.

Jie siūlė kitas alternatyvas.

Tačiau dauguma tų, kurie nebuvo pabėgėliai, tikrai norėjo padėti.

Luna – viena iš jų.

Ji stovėjo, apsupta grupės sirų, beveik pačiame salės viduryje. Dauguma tylėjo, žiūrėjo į grindis, ir oras aplink Luną sugėrė nepažįstamų kūnų kvapą. Mažas, liesas berniukas su tamsių plaukų kupeta truktelėjo jai už geltonos liemenės ir pasakė: „Fadi“. Ji pamanė, kad jo vardas. Šalia stovėjo berniuko motina ir prie krūtinės spaudė ryšulėlį. Nuo miego trūkumo pamėlęs motinos veidas buvo įdubęs, krauju pasrūvusias akis supo tamsūs ratilai.

– Koks tavo vardas? – paklausė Luna.

Paauglė išvertė motinai.

– Hava.

– Kaip jautiesi?

– Pavargusi po gimdymo.

– Kada kūdikis gimė?

– Prieš savaitę, stovykloje Graikijoje.

Luna pažvelgė į motiną, tada nusisuko.

– Olivija! – sušuko.

Jauna moteris ilgais tamsiais plaukais ir oranžine savanorio liemene atsisuko į Luną. Pamatė, kad Luna jai moja, ir ėjo iki jos. Judėjo lėtai, vos nesuklupo ant krūvos mėlynų *IKEA* maišų su paaukotois drabužiais ir šuktelėjo:

– Kas nutiko?

– Ar gali rasti gydytoją?

Olivija linktelėjo, žengė į priekį ir apsižvalgė, ieškodama balto chalato. Ketulas jaunų medicinos studentų buvo susibūręs į savanorių komandą. Kad būtų geriau matomi, vilkėjo baltus chalatus.

Skaitykite likusius
344 iš **368** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

2015 m. ruduo. Švedija, kaip ir daugelis kitų Europos šalių, susiduria su pabėgėlių krize. Stokholmo centrinėje stotyje situacija chaotiška. Daugybė savanorių stengiasi padėti pabėgėliams. Tarp jų ir Olivija Rioning – kai nėra užsiėmusi bylos tyrimu Metės Olseter grupėje, ji dalina maistą pabėgėliams.

Vieną naktį benamė narkomanė Miurielė Stokholmo miesto viduryje užklumpa verkiančią paauglę Folamį. Kartu su pabėgėlių srautu ji viena atvyko iš Nigerijos. Murielė nusprendžia padėti Folamį – kartu jos suranda prieglobstį mažame vasarnamyje Lismaro miškuose. Bet ar tikrai miškas saugesnis nei Stokholmo gatvės? Po bjauraus užpuolimo jos nedrįsta pasilikti vasarnamyje ir kreipiasi pagalbos į buvusį policininką Tomą Stiltoną. Tuo pat metu Smolande randamas nužudytas berniukas perpjauta gerkle. Komisarės Metės Olseter grupė imasi tirti bylą. Pėdsakai veda į Rumuniją. Komisarė išsiunčia Tomą Stiltoną ir Oliviją Rioning į Bukareštą, kad šie pamėgintų nustatyti berniuko tapatybę, tačiau toks sprendimas pavojingesnis nei bet kuris iš jų galėtų įsivaizduoti. Pradėję rinkti gijas, jie susiduria su šokiruojančiu, žiauriu ir pavojingu planu, tad netrukus jiems patiems ima grėsti mirtinas pavojus...

Cilla ir Rolfas Börjlindai – žinomiausi Švedijos kino ir televizijos scenaristai. „Lopšinė“ – ketvirtoji jų serijos apie jauną policininkę Oliviją Rioning ir buvusį detektyvą Tomą Stiltoną knyga. Kinematografiškas ir įtemptas šio detektyvo siužetas patvirtina ilgametę autorių patirtį kuriant milžiniško populiarumo sulaukusių detektyvinių serialų scenarijus. Pradedant sudėtingais žmonių tarpusavio santykiais, metodiškai keliama intriga, įvairių socialinių sluoksnių bei aktualijų išmanymu, baigiant neapleidžiančia nuojauta, kad netrukus sužinosi ką nors netikėta, šis detektyvas turi viską, ko reikia, kad prikaustytų dėmesį ilgoms valandoms.

TAIP PAT SKAITYKITE >

Trys knygos iš pripažintos Cillos ir Rolfo Börjlindų kriminalinės serijos apie Oliviją Rioning ir Tomą Stiltoną.

SKANDINAVIŠKO DETEKTYVO ELITAS

Jeigu jums patinka skandinaviško detektyvai ir jus domitės Stiega Larssono ir Larso Keplerio kūryba, privalote perskaityti ir „Lopšinę“.

ISBN 978-603-484-34

www.obuolys.lt

Knygos pigiau įdomybes ir ištraukas nemokamai

Elektroninė knyga